

Høringsnotat metanforordningen

Innledning

Den 15. juli 2024 ble forordning 2024/1787 av 13. juni 2024 om reduksjon av metanutslipp i energisektoren og om endring av forordning (EU) 2019/942 publisert i Official Journal. Forordningen vil i det videre bli omtalt som metanforordningen.

Forslaget som ble fremmet av Europakommisjonen 15. desember 2021 ble av Olje- og energidepartementet sendt på høring 7. januar 2022. Siden forslaget har gjennomgått betydelige endringer som ledd i beslutningsprosessen i EU, finner departementet det riktig å sende forslaget ut på ny høring. I dette høringsnotatet beskrives den vedtatte forordningen.

Formålet med forordningen er å redusere metanutslippene fra energisektoren. Forordningen inngår som en del av [EUs klimapakke Klar for 55](#) (Fit for 55).

Forordningen fastsetter regler for nøyaktig måling, kvantifisering, overvåkning, rapportering og verifikasjon av metanutslipp i energisektoren. Den stiller også krav til reduksjon av metanutslipp, påvisning av lekkasjer og plikt til å reparere slike, regler om restriksjoner på brenning og kaldventilering og om åpenhet om metanutslipp. I tillegg er det informasjonskrav til importørene.

Nedenfor følger en gjennomgang av det vi anser som de mest sentrale delene av forordningen.

Kapittel 1 Almennelige bestemmelser

Artikkel 1 Innhold og anvendelsesområde

Det fremgår her at forordningen omfatter:

- a. Leting etter og produksjon av olje og naturgass herunder oppstrøms prosessering og transport fra felt til og med prosessanlegget.
- b. Inaktive brønner, midlertidig pluggede brønner og permanent pluggede brønner
- c. Overføring (transmisjon) og distribusjon av naturgass. Enkelte deler av distribusjonssystemet nær endelig forbruker er unntatt.
- d. Utslipp knyttet til lagring av naturgass og drift av terminaler for flytende naturgass (LNG).
- e. Kullgruver

Forordningen gjelder også metanutslipp utenfor EU fra olje, gass og kull som importeres til EU («placed on the Union market»).

Artikkel 2 Definisjoner

Denne artikkelen definerer begreper som er sentrale i den videre reguleringen.

Det følger av artikkel 2 nr. 1 at metanutslipp er definert som «alle direkte utslipp fra enhver komponent enten utslippene skyldes kaldventilering, ufullstendig forbrenning ved fakling, eller lekkasjer».

Det kan i tillegg være grunn til å være oppmerksom på definisjoner knyttet til (2) «komponent», (4) «aktiva», (7) «anlegg», (14) «verifikasjon», (15) «kilde», (26) «type 1-undersøkelse» (27) «type 2-undersøkelse» (35) «nødsituasjon» og (38) «inaktiv brønn».

Kapittel 2 Ansvarlig myndigheter og verifisering

Artikkel 4 Ansvarlig myndighet

Her fremkommer det at hvert medlemsland er ansvarlig for å utpeke en eller flere myndighetsorganer som har ansvaret for overvåkning og håndhevelse av denne forordningen.

Artikkel 6 Inspeksjoner

Inspeksjoner skal både være rutinemessige og ikke rutinemessige. Hvis det oppdages et alvorlig brudd på forordningen, skal ansvarlig myndighet utforme et varsel om avbøtende tiltak, eller instruere operatøren mv om å foreslå avbøtende tiltak. Inspeksjoner skal minst gjennomføres hvert tredje år.

Ikke rutinemessige inspeksjoner skal utføres for bl.a. å undersøke begrunnede klager og for å undersøke om reparasjoner og utskifting av komponenter er utført i tråd med regelverket.

Artikkel 8 Verifikasjonsaktiviteter og verifikasjonserklæring

Den som verifiserer operatørenes utslippsrapporter skal vurdere om denne er i samsvar med kravene i denne forordningen. Det inkluderer en gjennomgang av alle datakilder og metoder som brukes, for å vurdere påliteligheten, troverdigheten og nøyaktigheten til utslippsrapportene.

Artikkel 9 Uavhengighet og akkreditering eller autorisasjon av den som verifiserer

Den som verifiserer skal være uavhengig av operatørene, selskapene og importørene. De skal akkrediteres av et nasjonalt akkrediteringsorgan.

Kapittel 3 Metanutslipp i olje- og gassektoren

Artikkel 12 – Overvåking og rapportering

Denne artikkelen angir at operatørene innen 5. august 2025 skal levere en utslippsrapport til ansvarlig myndighet som kvantifiserer utslippene på kildenivå. Rapporten skal som et minimum være basert på generiske utslippsfaktorer, det vil si standardiserte utslippsfaktorer som ikke er verifisert gjennom direkte målinger.

Innen 5. februar 2026 skal operatører og foretak sende inn en rapport til ansvarlig myndighet som angir hvor aktivaene (virksomhetene) til vedkommende operatør geografisk befinner seg, samt en kvantifisering av utslippene på kildenivå. Direkte målinger skal som utgangspunkt benyttes, med mindre dette ikke er mulig. Dersom direkte måling ikke er mulig, skal rapporteringen skje ved bruk av særskilte utslippsfaktorer («specific emission factors» basert på kvantifisering på kildenivå eller prøvetaking («sampling»). Ett år senere og hvert år deretter skal en slik rapport innsendes til ansvarlig myndighet. Rapporten skal da også inneholde måling av metanutslipp på stedet.

Innen 5. februar 2027 skal kvantifiseringen på kildenivå for operatører og foretak suppleres med utslipp på installasjonsnivå for virksomhetene slik at en kan sammenligne med utslippene på kildenivå når disse aggregeres per installasjon.

I punkt 4 angis hva rapportene skal inneholde, mens punkt 6 angir hva som må gjøres dersom det er statistisk signifikante avvik mellom utslippene på kilde- og installasjonsnivå.

Artikkel 14 Lekkasje-deteksjon og reparasjon (LDAR)

For eksisterende installasjoner skal operatører innen 5. mai 2025 sende inn et program for lekkasje-deteksjon og reparasjon til ansvarlig myndighet. For nye installasjoner er fristen seks måneder etter at installasjonen er satt i drift. Programmet skal inneholde en detaljert beskrivelse av LDAR-undersøkelsene og aktivitetene, inkludert spesifikke frister som skal gjennomføres i samsvar med denne artikkelen.

Punkt 2 angir frister og frekvenser for å gjennomføre type 1 og type 2 LDAR-undersøkelser. Frekvensene er avhengig hva slags komponenter det er snakk om, se punktene a-d.

Det er mulighet for sjeldnere rapportering dersom visse forutsetninger er oppfylt, se punkt 5.

I punkt 6 angis det at LDAR-undersøkelser skal utføres med utstyr som kan oppdage lekkasjer. Ved måling av komponenter på innretninger på bakken eller over havoverflaten skal måleutstyret anvendes så nær en potensiell kilde til lekkasjer som mulig. Ved måling av mulige utslippskilder under havoverflaten eller under sjøbunnen, skal de beste teknikker som er tilgjengelige for offshore komponenter anvendes.

I punkt 7 angis det at Kommisjonen innen 5. august 2025 skal utforme ny lovgivning som skal spesifisere minimums deteksjonsgrensene og deteksjonsteknikkene som skal brukes for ulike deteksjonsutstyr.

I punkt 8 angis reparasjonsgrensene for ulike typer komponenter. Det betyr at dersom utslippene er over dette nivået, må komponenten repareres eller skiftes ut.

Reparasjonsgrensene er avhengig av hva slags undersøkelse det er snakk om (LDAR 1 eller 2) og hvor komponenten befinner seg (over eller under bakken, på land eller offshore, over eller under havoverflaten og under eller over havbunnen). Merk spesielt at reparasjonsgrensen for komponenter i vannsøylen er 7 000 ppm i volum og 17 gram per time.

I utgangspunktet skal reparasjon eller utskifting skje umiddelbart etter at en lekkasje er blitt oppdaget. Det er imidlertid noen unntak og det angis når kravet kan fravikes, se punkt 10.

I henhold til punkt 17 kan ansvarlig myndighet fritta olje- og gassinstallasjoner fra kravet i denne artikkelen dersom den aktuelle komponenten er på vanddyp større enn 700 meter og dersom operatørene kan presentere solid dokumentasjon på at klimapåvirkningen som følge av metanutslipp fra disse komponentene med stor sannsynlighet vil være ubetydelig.

Artikkel 15 Restriksjoner på kaldventilering og fakling

Kaldventilering og fakling er som hovedregel forbudt etter forordningen. Fakling og kaldventilering tillates likevel av sikkerhetsmessige grunner eller ved funksjonsfeil i visse situasjoner som beskrives i punkt 3. Det gjelder bl.a. ved reparasjoner, vedlikehold, testing, avvikling og produksjonstesting, når slik testing foregår i mindre enn 24 timer. Det samme gjelder på visse vilkår for rørledninger. Kaldventilering er bare tillatt dersom fakling ikke er teknisk mulig.

Det fremgår av punkt 5 at kaldventilering skal erstattes med utslippsfrie alternativer dersom disse er kommersielt tilgjengelige, og dersom de oppfyller standarder eller tekniske forskrifter for komponenter konstruert for kaldventilering. Av punkt 6 fremgår det at operatøren som en del av rapporteringspliktene skal demonstrere at det er nødvendig å bruke fakling i stedet for enten reinjeksjon, bruk på anlegget, lagring til senere bruk eller levering av metan for salg.

Artikkel 16 Rapportering av tilfeller med kaldventilering eller fakling

Her fremgår at operatørene skal varsle myndighetene om tilfeller av kaldventilering og fakling som:

- a) er forårsaket av en nødsituasjon eller funksjonsfeil, eller
- b) varer i åtte timer eller mer innen 24 timers periode som følge av en enkelthendelse

Artikkel 17 Krav til faklingseffektivitet

Dersom et anlegg bygges, skiftes ut eller moderniseres helt eller delvis, eller hvis det installeres nye faklingstårn eller annet forbrenningsutstyr, må operatører installere faklingstårn eller forbrenningsutstyr med automatisk tenning eller kontinuerlig pilotbrenner med en destruksjons- og fjerningseffektivitet på minst 99 %.

Operatørene skal inspisere faklingstårnet eller annet forbrenningsutstyr hver 15. dag, med mindre det ikke brukes regelmessig. I sistnevnte tilfelle må operatører inspisere dem før bruk. Som et alternativ til regelmessige inspeksjoner kan operatørene benytte fjernovervåkingssystemer eller automatiske overvåkingssystemer dersom dette er godkjent av myndighetene.

Artikkel 18 Inaktive brønner, midlertidig pluggede brønner og permanent pluggede og forlatte brønner

Senest innen 5. august 2025 skal medlemsstatene utarbeide og offentliggjøre en oversikt over alle inaktive brønner, midlertidig pluggede brønner og permanent pluggede og forlatte brønner som befinner seg på deres territorium eller under deres jurisdiksjon offshore. Listen skal som et minimum inneholde elementene angitt i vedlegg V, del 1.

Medlemsstatene skal vedlikeholde og oppdatere dette registeret samt gjøre alle rimelige anstrengelser for å lokalisere og dokumentere alle identifiserte brønner.

Innen 5. mai 2026 og deretter senest 31. mai hvert år skal det sendes inn rapporter med opplysninger om kvantifisering av metanutslipp til luft og vann, og informasjon om trykkovervåking hvor det foreligger. Informasjonen skal omfatte alle inaktive og midlertidig pluggede brønner. Inntil standarder er på plass, skal operatører og medlemslandene benytte de beste tilgjengelige teknologiene for å måle og kvantifisere metanutslipp.

Dersom ansvarlig myndighet mottar kvantifisering av trykkovervåkingsdata som viser at det ikke har vært metanutslipp fra en inaktiv offshorebrønn eller en midlertidig pluggede offshorebrønn de siste tre årene, vil kravene i foregående avsnitt bortfalle.

Hvis det oppdages metanutslipp i inaktive brønner, midlertidig pluggede brønner eller permanent pluggede og forlatte brønner, skal medlemsstatene eller den ansvarlige i henhold til artikkel 8 gjennomføre alle nødvendige tiltak med sikte på å rehabilitere,

regenerere og permanent stenge den aktuelle brønnen under forutsetning at det er teknisk mulig og dersom metanutslippene vil bli redusert.

Dersom en operatør kan dokumentere at han ikke har finansiell styrke til å gjennomføre forpliktelsene som følger av bestemmelsen, skal medlemsstaten overta dette ansvaret.

Senest 5. august 2026 skal medlemsstatene eller den ansvarlige i henhold til artikkel 8 legge frem en plan med avbøtende tiltak for å rehabilitere, regenerere og permanent stenge inaktive brønner og midlertidig pluggede brønner.

Medlemsstaten kan kreve endringer i planen, som skal oppdateres jevnlig.

Dersom en medlemsstat eller den ansvarlige i henhold til artikkel 8 kan demonstrere at gjennomføringen av den aktuelle avbøtende plan ikke er mulig innenfor denne fristen av sikkerhetsmessige, administrative eller tekniske årsaker, kan de utsette gjennomføringen i inntil tre år.

Ansvarlig myndighet kan beslutte å unnta offshore olje- og gassbrønner som befinner seg på vanddybde på mer enn 700 meter, dersom det kan dokumenteres at innvirkning på klimaet fra metanutslippene fra disse brønnene sannsynligvis vil være ubetydelig. Tilsvarende kan også midlertidig stengte offshorebrønner og permanent stengte og forlatte brønner som ligger i en vanddybde på mellom 200 og 700 meter unntas fra kravene dersom operatøren kan demonstrere at virkningen på klimaet av potensielle metanutslipp fra disse brønnene svært sannsynlig er ubetydelig.

Kapittel 4 Kullsektoren

Kapittel 9, som omhandler artiklene 19-26 anses lite relevant for Norge og omtales ikke i dette høringsnotatet.

Kapittel 5 Metanutslipp fra olje, gass og kull som leveres til EU-markedet

Dette kapitlet er knyttet til krav om informasjon som virksomheter som leverer olje, gass eller kull til det europeiske markedet. Det er særlig krav til å fremlegge informasjon om hva som er metanutslippene fra produktet som leveres. Kvaliteten på denne informasjonen må være ekvivalent med den som sikres gjennom EUs metanforordning.